

21-8-1990

“Το ταξίδι της φυλής”

Ήταν ένα μικρό ταξίδι που το έκαναν μικρομέγαλα ανθρώπινα όντα. Λέω μικρομέγαλα γιατί είχαν τεράστια αυτιά αριστερά και δεξιά απ’ τα μικροσκοπικά τους ματάκια κι επειδή τα χέρια τους ήταν τέσσερεις φορές πιο μακριά απ’ τα πόδια τους. Τύλιγαν τα χέρια τους έξι φορές γύρω απ’ τη μέση τους και δεν ξέραν που να τοποθετήσουν τις παλάμες τους, αφού ποτέ δεν πετύχαιναν την ακριβή θέση της τσέπης τους.

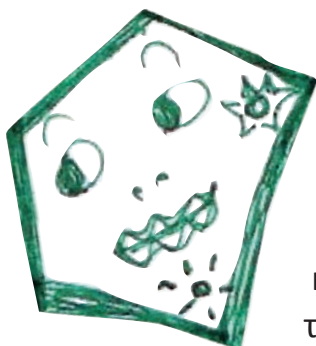

Μια φορά, όσο διαρκούσε το νομαδικό τους ταξίδι, γεννήθηκε ένα κορίτσι που είχε μικρούλικά χέρια και πόδια εφτά φορές μεγαλύτερα απ’ όλο το σώμα. Στην αρχή απορήσανε όλοι. Σκεφτήκανε ότι ίσως τα πόδια του να ήταν χέρια. Το φανταζόντουσαν να στηρίζεται και να περπατά με τα χέρια. Τέτοια πράγματα ωστόσο δε γίνονται, γιατί που το πας το κεφάλι; Το κεφάλι ήτανε στη σωστή του θέση· έπρεπε να στέκεται όρθιο και όχι να υφίσταται ακροβατικές δοκιμασίες παράταιρες.

Το κορίτσι ήταν λεπτό. Οι υπόλοιποι είχαν χοντρά μυώδη σώματα. Του κοριτσιού ο κορμός ήταν σα γιασεμάκι και στα μάτια του (που ήταν μεγάλα σαν παλιά της νύχτας φανάρια) άνθιζαν πανσέδες. Ροδίζανε τα χεράκια του κι απορούσανε όλοι. Δεν ξέρανε τι να κάνουν, πως ν’ αντιδράσουν. Ο θαυμασμός ήταν αυθόρμητος, μα έπρεπε

να πιστέψουν και να πουν ότι αυτό το παιδικό σώμα ήταν ανωμαλία, ήτανε λάθος.

Στο ταξίδι τους δε συναντούσαν άλλα ανθρώπινα όντα. Μονάχα παράξενα πουλιά και τσακάλια. Τα τσακάλια τα σκότωναν. Τα πουλιά αρχίσανε να τα παρατηρούν μετά που γεννήθηκε αυτό το κορίτσι. Έπρεπε να βρουν ένα ον να του μοιάζει. Και βρήκανε κάποτε έναν ασπριδερό πελεκάνο. Τον πήρανε να κρατά συντροφιά στο μοναδικό θηλυκό τους παιδί, με το παράξενο σώμα και τα τεράστια μάτια-πανσέδες.

Ήτανε σίγουροι πως μόνο ένα πλάσμα με ανάλογες σωματικές κατανομές μπορούσε να κρατά συντροφιά στο ιδιόρρυθμο πλάσμα. Γιατί-έτσι έγινε-ξαφνικά το θεώρησαν το παιδί ιδιόρρυθμο, ένα έκτροπο, ένα τεράστιο πρόβλημα που δεν μπορούσε να αντιμετωπιστεί με τις γνωστές μεθόδους των μεταξύ τους συναλλαγών. Π.χ. αυτοί διασκέδαζαν μ' ένα είδος πάλης που απαιτούσε να τυλίγουν σε πλεξούδα τετράκλωνη τα τεράστια χέρια τους και να προσπαθούν ώστε οι παλάμες του ενός να ξεπεράσουν τα δάχτυλα των χεριών του άλλου. Η στάση ήταν στάση αγκαλιάς πισώπλατης του ενός μες στον άλλον κι ο σκοπός αυτού του αθλήματος ήταν να μεγαλώσουν περισσότερα τα χέρια απ' το υπερβολικό τέντωμα και άπλωμα, γιατί τα μεγαλύτερα δυνατά χέρια ήταν προνόμιο στους ανθρώπους αυτούς, σ' αυτή την ανθρώπινη φυλή, που ταξίδευε χρόνια, αιώνες τώρα σε μια ακτίνα 23 χιλιομέτρων και δεν ήξερε ποτέ που βρισκόταν, καθώς αυτοί με τα μικρά ποδαράκια βάδιζαν αργά και η φύση άλλαζε ραγδαία, έτσι ώστε ποτέ δεν αναγνωρίζανε ορατότητα στα μέρη απ' τα οποία περνούσαν.

Τα όσα πράγματα και θαύματα συνέβησαν απ' τη στιγμή που το κορίτσι μεγάλωσε και άρχισε να ταξιδεύει με τα

Παραμύθια της φύσης και του έρωτα

πανύψηλα πόδια του στην ακτίνα του κυκλικού ταξιδιού της φυλής του και στα γύρω περίχωρα, αυτά σας αφήνω να τα φανταστείτε εσείς και θα το φαντάζομαι και γω, σε μια μεστή σιωπή μακριά σας.

